

Jana Hanušová a Lukáš Hanuš

Od oltáře do Santiaga

aneb na svatební cestu pěšky

Ilustroval Petr Urban

Váha
krosny

Ušlé
kilometry

Jídlo

Zdravotnické
potřeby

Hygienické
potřeby

Jídlo
v restauracích

Tabák

Jízdenka
bus

Kavárny

Jízdenka
lod'

Oblečení

Kemp

Roaming

Poštovné

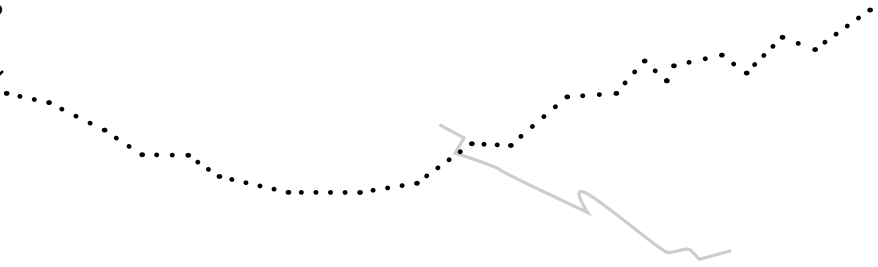
Vybavení

Ubytování

Santiago

Jana Hanušová a Lukáš Hanuš

Od oltáře do Santiaga

aneb na svatební cestu pěšky

Ilustroval Petr Urban

Brno

© Grada Publishing, a. s., 2020
Text © Jana Hanušová, Lukáš Hanuš, 2020
Ilustrace © Petr Urban, 2020

O autorech

Jana a Lukáš Hanušovi se dali dohromady za studentských let. Krátce na to se ona sbalila a na půl roku odjela na druhý konec Evropy. On mezitím „tesknil“ doma.

Poté, co přežili odloučení, rozhodli se pro další zkoušku – sloučení. Společně odjeli na „blind“ do Irska, kde strávili přes dva roky šťastného života. Po návratu domů se rozhodli své soužití stvrdit manželským slibem.

VĚNOVÁNÍ

JANA: Tato zpověď patří těm, kteří se rádi poučí z chyb druhých a všem, díky kterým jsem se těchto chyb dopustila – zejména mému muži.

LUKÁŠ: S věnováním souhlasím v plném rozsahu, neboť jsem pochopil, že jakýkoliv odpor je zcela zbytečný.

Obsah

O autorech	7
3. srpna – Do čeho jsem se to namočila?	13
3. srpna – 10 hodin do odchodu	14
4. srpna – den 1. Den odchodu a betonové výhně	17
5. srpna – den 2. Den bludu	19
6. srpna – den 3. Střelnice: absence bílé vlajky	23
7. srpna – den 4. Za hranicemi je to samé prase	29
8. srpna – den 5. Válka s hmyzem	33
9. srpna – den 6. První krve p(rol)ití	36
10. srpna – den 7. Hahaha20	38
11. srpna – den 8. Zamoření Stetteldorfu	40
12. srpna – den 9. Vyhaslý plamen a další nedělní komplikace	42
13. srpna – den 10. Tanec mezi kulkami	44
14. srpna – den 11. Razítkovací kancelář	48
15. srpna – den 12. Hoří, má panenka	50
16. srpna – den 13. Mrtvola v krosně	53
17. srpna – den 14. Stimulace samonasíracího bodu	56
18. srpna – den 15. Rychlost sedm	58
19. srpna – den 16. Vrh holí	60
20. srpna – den 17. Návštěva tureckého ráje	63
21. srpna – den 18. Argumentace divočákem	66
22. srpna – den 19. Aplikace maziva	68
23. srpna – den 20. Bludný Holanďan	72
24. srpna – den 21. Po nás potopa	77
25. srpna – den 22. Jíst, spát, milovat, jíst	82
26. srpna – den 23. Skutečná radost	83
27. srpna – den 24. Katapultování čiči	85
28. srpna – den 25. Zlověstné cvaknutí	88
29. srpna – den 26. Zdařilá simulace	92
30. srpna – den 27. Ždímačka	95
31. srpna – den 28. Balíme to!	97
1. září – den 29. Až příliš mnoho pádů	100
2. září – den 30. Den akce N.I.C.	102
3. září – den 31. Výměna podvozku	103
4. září – den 32. Nezpozorovaný velvysranec	106
5. září – den 33. Vodopád-pád	110
6. září – den 34. Po cyklistkách Schloss	113

7. září – den 35. Vánoční dárek	114
8. září – den 36. Den domácího násilí	116
9. září – den 37. Dáma s knírkem	117
10. září – den 38. Dvě koňské síly	118
11. září – den 39. Teplota 40, morálka 0	120
12. září – den 40. Kopec, kopec, kopec, kopec...	123
13. září – den 41. Krupoblití	126
14. září – den 42. Motorová hlava	129
15. září – den 43. Dvoukilometrový podvod	134
16. září – den 44. U dráteníka	137
17. září – den 45. Ubytování se soukromým bazénem	140
18. září – den 46. Vrže to	142
19. září – den 47. „Odpočinková“ taktika	144
20. září – den 48. Obávaná zelená výstraha	147
21. září – den 49. Jsme na dně	149
22. září – den 50. Traktozon	151
23. září – den 51. Konečně osvětlení	153
24. září – den 52. „Jana a Lukáš?!“	158
25. září – den 53. Klikatíme	164
26. září – den 54. Den hladomoru	169
27. září – den 55. Z poutníka celebritou	173
28. září – den 56. Osvícení	176
29. září – den 57. Pierre, tady máš dva poutníky!	180
30. září – den 58. Hledač pokladů nás našel	186
1. října – den 59. Samonáser v sadu: Lukáš může za vše špatné	189
2. října – den 60. Mezi půlkami	193
3. října – den 61. Jančina stovka	195
4. října – den 62. Den německé okupace	198
5. října – den 63. Rada opozitáře	206
6. října – den 64. Nenasytná čočka	209
7. října – den 65. Vysoko na dně	212
8. října – den 66. Vidina sprchy	216
9. října – den 67. Zpátky v čase	220
10. října – den 68. Kofeinový pudink	224
11. října – den 69. Vedro, vedro, vedro	229
12. října – den 70. Dobrman a dobro-man	231
13. října – den 71. Čočkové neštěstí	233
14. října – den 72. Evakuace	239
15. října – den 73. Den splněných přání	243
16. října – den 74. Pozér	247

17. října – den 75. Past sklapla	252
18. října – den 76. Z posledních sil k židovi	256
19. října – den 77. Příliš blízko bitvě	261
20. října – den 78. „Prostě to tak máme“	263
21. října – den 79. Devadesát čtyři?!	267
22. října – den 80. Záhadný řev objasněn	269
23. října – den 81. Kde by se tu vzal sup?	273
24. října – den 82. Jančí praskla voda!	276
25. října – den 83. Až příliš mnoho událostí na jeden den	284
26. října – den 84. Slast za dvanáct	289
27. října – den 85. Štěstí konečnicka	294
28. října – den 86. Přituhuje	299
29. října – den 87. Pekáčová taktika	302
30. října – den 88. Camino ti ukáže cestu	310
31. října – den 89. Karban	316
1. listopadu – den 90. Den vzniku bezpečnostní básně	319
2. listopadu – den 91. Vyčenichání ladrónů	325
3. listopadu – den 92. Druhá sobota	329
4. listopadu – den 93. NO, NO, No nic	333
5. listopadu – den 94. Jít, či nejít?	339
6. listopadu – den 95. Bílé peklo	344
7. listopadu – den 96. Vzhůru dolů	349
8. listopadu – den 97. Rozžhavená od Itala	353
9. listopadu – den 98. Už tam budem?	356
10. listopadu – den 99. Neváhej a toč!	361
11. listopadu – den 100. Komete Brno!	366
12. listopadu – den 101. Příklad	369
13. listopadu – den 102. Lukáš přišel o své mužství	370
14. listopadu – den 103. To by se z toho jeden po****	372
Konec	374
Krátce poté	375
Osudový okamžik	375

3. srpna

Do čeho jsem se to namočila?

JANA: Tak už máme zabaleno. Máme krátce po svatbě. Dohromady nevážíme ani sto kilo. Já mám navíc klaustrofobii a jsem vegetariánka. Lukáše zase při každém nocování venku přepadá paranoia. Jazyková vybavenost také není z nejlepších, ale huby máme prořízlé pěkně. Oba jsme kuřáci a naším největším sportovním výkonem je zimní výstup na Praděd. Máme zabaleno, a tak skutečně není cesty zpět. Zítra se vydáme na pout' z Čech do Španělska. Pěšky!

Denně budeme dvacet čtyři hodin jenom spolu. Po dobu několika měsíců. Dá-li Bůh. Vlastně pořád nemůžu uvěřit tomu, že se to skutečně děje. Mám ráda dobrodružství, když ale Lukáš začal poprvé mluvit o této myšlence, tak jsem doufala, že to vyšumí. Nevyšumělo. Postupem času začal nenápadně kupovat všechno vybavení. No a teď jsme v bodu, kdy už se nedá couvnout. Vzpomínám na hodiny tělesné výchovy, kdy jsem se vykroutila prakticky ze všeho. Tělocvik byl v mém podání spíš hodinou herectví a šlo mi to znamenitě. Tohle ale už neuhraju. Zítra vyrážíme do Španělska. Jediné, co mě uklidňuje, je fakt, že z lékárníčky se usmívá tabletky efedrinu. Malá tabletky odhodlaně vyřešit za mě každý problém.

Naštěstí kolem sebe mám spoustu dobrých lidí, kteří mě podporují. Skutečně si toho vážím. Ze všech stran se mi dostává otázek typu „Máte dost oblečení?“, „Kde budete spát?“, „Co budete jíst?“. Po těchto otázkách většinou následovaly hrůzostrašné příběhy, nejčastěji o zavražděných poutnících nebo o napadení divou zvěří. Když už se zbavím myšlenek na vraždící myslivce, tak přijde Lukáš. Z čistě praktických důvodů se rozhodl oholit si hlavu. Úplně celou. Nespatřuji jedinou výhodu v tom, že vypadá jako vězeň koncentračního tábora. Jeho lebka se tak leskne, až lituji toho, že jsem si nepořídila brýle na ledovec. I přesto ale ujišťuji svého muže, jak moc mu to sluší. Sebe utěšuji tím,

že nebude trvat dlouho, než znovu zaroste. Ať tak či tak, teď je před námi svatební cesta a já se můžu jenom modlit, aby se z ní nevyklubal funus.

SEZNAM VĚCÍ S SEBOU:

Láska + dobrá nálada, batoh, běžecké boty bez goratexu, triko s dlouhým, triko s krátkým, podulíkačky, dlouhé kalhoty, mikina, šátek, nepromokavá bunda a kalhoty, 3× ponožky, 3× kalhotky, tenké rukavice, spacák, hedvábná vložka do spacáku, karimatka, čelovka, vak na vodu, lžíce, vaření (hořák, plynová kartuše, ešus), mobil, sluchátka, trekové hole, vak na jídlo, brýle, ručník, hygiena (dětské vlhčené ubrousky, hřeben, mýdlo, kartáčky na zuby, pasta, opalovací krém, hydratační krém, dětský pudr na nohy), credencialy (poutnické pasy na razítka z kostelů, far apod., jsou potřeba při ubytování v poutnických ubytovnách tzv. albergue), fotoaparát, provázek, špunty do uší (do ubytoven jako ochrana před chrápáním ostatních poutníků), malý sešit a propiska (neboť jsem naprosto nepochopitelně kývla na to, že si budeme psát deník).

bez jídla a vody cca 10,5 kg

3. srpna

10 hodin do odchodu

LUKÁŠ: Je to tady! Okamžik, o kterém jsem dlouho snil. Ani si nevzpomínám, kdy a kde nás tato myšlenka napadla. Je až k nevíře, že to, co bylo ještě donedávna dalekou budoucností, se pomalu, ale jistě stává přítomností. Střídají se ve mně pocity nejistoty a očekávání. V práci jsem dal výpověď a mým největším očekáváním od této pouti je zjistit, co dál se sebou.

... ZAČÍNÁM PSÁT DENÍK NAŠÍ
SVATEBNÍ CESTY ... ZÁPIS ČÍSLO JEDNA...
NA POUŤ Z KURŮMI DO SANTIAGA DE
COMPOSTELA JDU S LÍZÁTKEM ...

Je zvláštní, že tato cesta pro nás bude zároveň i cestou svatební. Přesně před šesti dny jsme měli svatbu. Ta nebyla plánovaná zdaleka tak dlouho dopředu jako tato cesta.

Na seznamu věcí jsme začali pracovat dávno, abychom nakonec zjistili, že skoro nic nepotřebujeme! Nejvíc se budou hodit první položky: láska a dobrá nálada. O lásku nouzi nemám, snad ani dobrá nálada mne neopustí. I přesto jsme dvakrát zkontrolovali věci a na batoh připevnili svatojakubskou mušli – symbol poutníka.

Celou cestu si budeme psát deník. Každý svůj. Jen co poprvé chytну tužku do ruky, přichází tvůrčí krize. Věty nedávají smysl a měkkost či tvrdost některých pýsmen mi dělá problém. O skloňovat ani nemluvě.

Jako poslední fázi příprav jsem si dnes poprvé v životě oholil hlavu. Snad aby ani ten nejtenčí vlásek nebránil osvětlení, které s napětím očekávám. Prvotní nadšení z praktičnosti oholené hlavy střídá šok při pohledu do zrcadla. Hlavu mám tak kulatou a tělo tak hubené, že při upažení připomínám lízátko.

Celá cesta má dle propočtů okolo 3 500 km. Začíná doma, v Kuřimi u Brna, a vede přes Rakousko, Švýcarsko, Francii, Španělsko až k Atlantiku. Plán je urazit ji za čtyři měsíce, pěšky. Hlavně ji přežít, nerozvést se a snad si ji i užít.

SEZNAM VĚCÍ S SEBOU:

Láska + dobrá nálada, batoh, běžecké boty bez goratexu, triko s dlouhým rukávem, triko s krátkým, podlíkačky, kalhoty s odepínacími nohavicemi, mikina, šátek, nepromokavá bunda a kalhoty,

4× ponožky, 3× trenýrky, tenké rukavice, spacák, hedvábná vložka do spacáku, karimatka, čelovka, nůž, vak na vodu, lžíce, solární panel + powerbanka, mobil s mapou trasy, GoPro, sluchátka, trekové hole, vak na jídlo, sluneční brýle, toaletní papír, stahovák na koleno, lékárnička (kus kobercové pásky, vteřinové lepidlo, platíčko brufenu, náplast, micro dezinfekce, stahovací obvaz, zavírací špendlík, jehla, třídní antibiotika, efedrin, tepelná fólie), malá peněženka (peníze, debetní karta a doklady), malý sešit a propiska.

bez jídla a vody cca 12 kg

4. srpna – den 1.

Den odchodu a betonové výhně

LUKÁŠ: Dnes, v sedm hodin ráno, jsme se vydali na cestu. Bohužel opačným směrem. Naše první kroky totiž vedou ke kuřimské faře na opačném konci města. Dostáváme zde naše první razítka do credenciací a požehnání, pro mne taktéž poprvé. Byl to dnes takový den *poprvé a na dlouhou dobu naposledy*. Na dlouhou dobu naposledy jsme vychutnali ranní kávu v teple domova. Přiznávám, že i po porcelánu se mi bude stýskat a nemyslím tím hrneček.

LUKÁŠ: Ještě za Kuřimí si uvědomuji nepotřebnost příliš dlouhých pásek na krosně. Ve snaze zbavit se každého přebytečného gramu je nožem zkracuji. Snažím se ke stejnému činu přesvědčit i Janču. Je to ale marná snaha a pásky jí i nadále vlají mezi koleny. O tom, že budou fungovat jako mucholapky na špínu, pomlčím a počkám až na vhodnější okamžik.

JANA: Neušli jsme ani dva kilometry a Lukáš už má první problém. Popruhy na jeho krosně se mu zdají příliš dlouhé. „Je to jen zbytečná zátěž,“ snaží se ospravedlnit sám sebe a vesele zkracuje. Sice nemám nejmenší pochopení pro bezdůvodné ničení krosny, ale víceméně je to jeho věc. Když ale začne naléhat, ať si uřežu i svoje, tak nasazují vražedný pohled. On se snad dočista zbláznil. Ještě chvíli se mě snaží přemluvit, ale stále jsem přesvědčená o tom, že pět gramů zátěže navíc zvládnou. Když už začne být nesnesitelný, tak ho uzemním rázným „NE!“ a pokračujeme dál v cestě.

JANA: Je krátce po 12 hodině a my pomalu přicházíme do Brna. Ve stínu je 34 °C. Na sluníčku by se dala smažit vejce. Tečou ze mě proudy potu, které cestou sbírají otravné hmyzáky z mého těla a vše ústí až do mých bot v podobě vlažného hmyzího čaje. Naprosto propocená podprsenka mě dře tak, že ji házím kamsi do útroch krosny. Teď to bez ní vydržím a později se určitě hodí. Ani Lukáš na tom není o moc lépe. Jeho sice podprsenka nedře, ale i tak trpí. To se opravdu divím, vždyť je o pět gramů popruhů lehčí.

Právě procházíme kolem parku Lužánky, když se rozhodneme pro odpočinek. Lukáš se chce trochu prospat. „Vždyť jsme ještě nic neušli,“ snažím se ho přesvědčit jenom ke krátké pauze. Marně. Vypadá to, že se nedá. Usedáme tedy pod strom s největší korunou, aby nám zajistil co možná nejdélsí dobu stínu. Doplňujeme kalorie spálené při našem sportovním super výkonu. Potom si lehnu na zem, zavřu oči a poslouchám zpěv ptáků. Probouzím se asi o dvě hodiny později. To už na mě zírá holá lebka a směje se mi. „Já nebudu spát,“ opakuje stále dokola. Je mi jasné, že odteď to budu mít pořád na talíři.

LUKÁŠ: Z parku jdeme ke kostelu sv. Jakuba v Brně, kde mohu ukojit svou novou zálibu, sbírání razítek. Hned u vstupu nás překvapí ukazatel délky trasy do Santiaga – 3 200 km. Dle našich výpočtů je číslo o poznání vyšší – 3 500 km. Uvidíme, jak to nakonec bude. Jdeme si pro druhé razítko a máme štěstí. Na poslední chvíli zastihneme průvodkyni, která je právě na odchodu. Dáma s milým úsměvem se na prosbu o razítko doslova rozzáří. S odpovědí na otázku „Kam až jdete?“ se její oči plní dojetím. „Mohu vám na čelo udělat křížek?“ ptá se. To mne dojímá a jen pokývám hlavou tomuto božskému člověku. Je k nevíře, jak dokáže přání „šťastnou cestu“ naplnit duši klidem, je-li myšleno upřímně.

Projít Brno je stejně těžké jako ho projet autem. Sezona oprav je v plném proudu, což má dopad nejen na množství uzavřených silnic, ale i chodníků. Slalomem mezi výkopy se dostáváme za město.

JANA: Se zapadajícím slunkem se dostáváme až na samý okraj Brna k obchodnímu centru Olympia. Tady někde si musíme najít místo na spaní. Z toho je Holohlav lehce nervózní. Nakonec se rozhodujeme pro malý hájek hned vedle cesty. Místo je to velice útulné. Předchozí hos-

té zde zanechali spoustu drobností pro naše potřeby. Hlavně igelitek, papírů a plechovek od piva je tu dostatek. O kousek dál je pak zvláštní cosi, jež svým tvarem připomíná mrtvolu zabalenou ve spacím pytli. Určitě to není mrtvola, ale i tak se rozhoduji od toho zůstat co nejdál.

„Co když nás tu někdo najde?“ Jančí Lukáš.

„Tak alespoň nebudeme sami!“ snažím se ho uklidnit. Slunce už zapadlo, ale vedro je pořád nesnesitelné. Stavíme proto jenom vnitřní plachtu stanu, která poslouží jako ochrana před dotěrným hmyzem a poskytne přísun čerstvého vzduchu.

Už se chystáme jít spát, když v tom zaslechneme hlasité kroky. Stále se přibližují. Vzpomínám na slova svých známých. Takže měli pravdu, opravdu nás tu někdo zabije. Lukáš loví čelovku a svítí do tmy. Naštěstí je to jenom kuna, co se na nás přišla podívat.

LUKÁŠ: Silné blýskání v dálce mi nedá spát. Snažím se odhadnout směr bouřky, abych mohl eventuálně natáhnout vnější plachtu stanu. Po hodině pozorování se bouřka stáčí směrem od nás. Janču jsem několikrát vzbudil výkřiky údivu nad obrovskými blesky.

23 km

103 Kč

5. srpna – den 2.

Den bludu

LUKÁŠ: Probudí mě východ slunce, které skrze síťovinu stanu vydává paprsky hřejivého tepla. Je pět hodin a je krásně, ani teplo, ani zima. Ještě na hodinu zabírám.

V šest se probouzím podruhé. Jako první mě vítají puchýře na levé i pravé noze. To mě vzhledem k včerejšímu vedru ani moc nepřekvapuje. Na problémy s chodidly jsem si už za svůj život zvykl. Puchýře mi raší i po pár krocích v bačkorách. Proto je propichuji, vymačkávám, zasypávám dětským pudrem a zalepuji náplastí. Tento postup se mi osvědčil v minulosti. Libuji si, že jsem na tuto situaci připraven. Zne-

pokojuje mě jen to, že se objevily už druhý den. Snídáme instantní kávu se sušeným mlékem. Poté balíme stan, mažu pleš a jdeme.

JANA: Zhruba kolem desáté se dostáváme do Rajhradu. Je zde i benediktinský klášter, kde se Lukáš chce pokusit získat razítko. Zase. Vcházíme do překrásných zahrad a snažíme se najít někoho, kdo by nám mohl pomoci. U záhonků pracuje starší pán, který se nás hned ujme. Vše mu vysvětlujeme, a on odchází, aby se vzápětí mohl vrátit i s opatem. Společně s razítkem se nám dostává i množství neodolatel-
ných nabídek. Od postele přes sprchu až po jídlo. Vlastně ani nechápu, proč odmítáme. Vždyť by bylo tak krásné tu zůstat alespoň na den. Nebo dva. Nebo týden. Když ani s pivem, ani s vínem neuspěje, tak nabízí vodu.

„Děkujeme, už se nás ptal pan zahradník,“ kulantně odmítá Lukáš.

„Bratr Jiří. To on tak vypadá,“ opravuje ho mnich s úsměvem na tváři.

Pro jistotu kontrolujeme, kolik máme vody. Naše překvapení, když zjistíme, že jsme téměř na dně, je obrovské. Tři litry vody jsme spotřebovali během pár hodin. Doplnujeme tedy alespoň vodu.

O tři kila těžší a o jedno razítko bohatší se vydáváme dál na cestu. Do Židlochovic to jsou asi čtyři kilometry, a jak nás ujistil opat, nemělo by to trvat déle než hodinku. Ujdeme sotva pár set metrů a znovu se pozvolna pečeme. Horko je nepředstavitelné, a cesta navíc vede mezi poli bez jediné vidiny stínu. Ani lístek se nepohne. Já i Lukáš monotónně a nahlas sténáme. Po asi dvou kilometrech jsem bezpochyby vypotila čtvrtinu své tělesné váhy. Jestli to takhle půjde dál, tak Lukáš bude bohatší o pěknou porci sušeného masa.

LUKÁŠ: Kapičky potu z mého nosu padají ve vteřinovém intervalu. Krajina v dále se vlní vedrem, a ačkoli jdeme, žádný ze vzdálených bodů se nepřibližuje. Lehounký vánek spíše pálí, než chladí. Janču začínají chytat mdloby. Nedivím se. Díky bohu, tedy spíše opatovi, za vodu!

JANA: Jsme asi hodinu na cestě, když se konečně dostáváme do poloviny cesty. Oba nutně potřebujeme odpočinek. Usedáme pod jediný strom široko daleko a ošetřujeme zraněná místa. Začínám pudrovat každý záhyb svého těla. Zejména jedněm partiím dětský pudr opravdu svědčí. Musím uznat, že mému zadku ještě nikdy nikdo neprokázal ta-